Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
EVGENIJE TANČEVA
přednesené dne 1. června 2017 [1]

Věc C-204/16 P

SolarWorld AG
proti

Radě Evropské unie

„Kasační opravný prostředek — Dumping — Dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Číny — Konečné antidumpingové clo — Závazek — Přípustnost — Částečné zrušení — Oddělitelnost“

1. Tímto kasačním opravným prostředkem se společnost SolarWorld AG (dále jen „SolarWorld“) domáhá na Soudním dvoru zrušení usnesení Tribunálu [2], v němž posledně uvedený odmítl žalobu uvedené společnosti, v níž se domáhala zrušení článku 3 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1238/2013 (dále jen „sporné nařízení“) [3]. Na základě článku 1 sporného nařízení bylo uloženo konečné antidumpingové clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů z Číny, kdežto podle článku 3 uvedeného nařízení bylo stanoveno osvobození od antidumpingového cla uloženého podle článku 1 pro společnosti, které se zavázaly, že do určitého ročního objemu dovozu použijí určitou minimální dovozní cenu. Tribunál v napadeném usnesení konstatoval, že článek 3 nelze oddělit od zbylé části nařízení, neboť pokud by bylo zrušeno pouze toto ustanovení, vedlo by to ke změně podstaty sporného nařízení. Tribunál proto žalobu, která směřovala pouze na zrušení článku 3 sporného nařízení, odmítl jako nepřípustnou.

2. Podstatou tohoto kasačního opravného prostředku je otázka, zda v případě, že nařízení ukládá antidumpingové clo a následně z povinnosti platit takové clo vyjímá dovozce, kteří se zavázali k plnění určitého závazku, a tento závazek byl přijat, lze toto zrušení navrhovat pouze stran této výjimky. Pokud by tomu tak bylo a kasačnímu opravnému prostředku by bylo vyhověno, vztahovalo by se antidumpingové clo uložené uvedeným nařízením na dovoz společností, které takový závazek původně uzavřely. Pokud by tomu tak nebylo a kasačnímu opravnému prostředku by bylo vyhověno, bylo by uvedené nařízení zrušeno v plném rozsahu a clo, které je v něm stanoveno, by již nemohlo být uplatňováno. Komise by musela přijmout nezbytná opatření za účelem splnění povinností vyplývajících z rozsudku, kterým by bylo zrušeno napadené usnesení, a musela by zejména posoudit, zda lze přijmout změněný závazek či uložit takové clo bez nějaké takové výjimky.

1 – Původní jazyk: angličtina.

2 – Usnesení ze dne 1. února 2016, SolarWorld a další v. Rada, T-141/14, EU:T:2016:67 (dále jen „napadené usnesení“).

3 – Nařízení ze dne 2. prosince 2013, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá uložené prozatímní clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. 1).

I. Právní rámec

3. V článku 7 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009[4] se stanoví:

„1. Jestliže bylo zahájeno řízení podle článku 5, bylo zveřejněno příslušné oznámení a účastníkům řízení bylo patřičným způsobem umožněno předat informace a předložit stanoviska podle čl. 5 odst. 10, bylo předběžně zjištěno, že došlo k dumpingu a že tím je výrobnímu odvětví Společenství působena újma, a je v zájmu Společenství zasáhnout a zabránit této újmě, může být uloženo prozatímní clo. […]

2. Výše prozatímního antidumpingového cla nesmí překročit předběžně zjištěné dumpingové rozpětí a musí být nižší než toto rozpětí, pokud nižší clo postačuje k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství.

[…]“

4. Podle čl. 8 odst. 1 základního nařízení:

„Pokud byla předběžně zjištěna existence dumpingu a újmy, může Komise přijmout uspokojivé dobrovolné závazky, kterými se kterýkoli vývozce zaváže, že změní ceny svých výrobků nebo přestane výrobky vyvážet na dané území za dumpingové ceny, je-li Komise po zvláštní konzultaci s poradním výborem přesvědčena, že poškozující účinek dumpingu tím je odstraněn. V takovém případě a po dobu platnosti těchto závazků se neuplatní prozatímní cla uložená Komisí v souladu s čl. 7 odst. 1 nebo konečná cla uložená Radou v souladu s čl. 9 odst. 4 na příslušný dovoz dotčeného výrobku vyrobeného společnostmi, které jsou uvedeny v rozhodnutí Komise o přijetí uvedených závazků v platném znění. Zvýšení ceny výrobků podle těchto závazků nesmí být vyšší, než je nezbytné k vyrovnání dumpingového rozpětí, a musí být nižší než dumpingové rozpětí, pokud je toto zvýšení ceny dostatečné k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství.“

5. V článku 8 odst. 9 základního nařízení se stanoví:

„Jestliže některá strana závazky poruší nebo odvolá nebo jestliže Komise odvolá přijetí závazku, přijetí daného závazku se po konzultacích a poté, co je dotčenému vývozci dána příležitost se k věci vyjádřit, s výjimkou případu, kdy závazek sám odvolal, zruší rozhodnutím Komise nebo nařízením Komise a automaticky se uplatní prozatímní clo uložené Komisí v souladu s článkem 7 nebo konečné clo uložené Radou v souladu s čl. 9 odst. 4.

[…]“

6. V článku 9 odst. 4 základního nařízení se stanoví:

„Pokud z konečného zjištění skutkového stavu vyplývá, že existuje dumping a jím způsobená újma a v zájmu Společenství podle článku 21 je nutné zasáhnout, uloží Rada na návrh Komise předložený po konzultaci s poradním výborem konečné antidumpingové clo. […] Výše antidumpingového cla nesmí přesahovat zjištěné dumpingové rozpětí a musí být nižší než toto rozpětí, pokud menší clo postačuje k odstranění újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství.“

4 – Nařízení ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (kodifikované znění) (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51).

II. Skutečnosti předcházející řízení

7. Dne 6. září 2012 Komise zahájila antidumpingové řízení týkající se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů pocházejících z Číny [5]. Toto řízení bylo zahájeno z podnětu EU ProSun, což je sdružení evropských výrobců krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů.

8. Dne 8. listopadu 2012 Komise zahájila antisubvenční řízení týkající se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů pocházejících z Číny [6].

9. Dne 4. června 2013 přijala Komise nařízení (EU) č. 513/2013 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz dotčených výrobků z Číny [7]. Toto prozatímní antidumpingové clo bylo uloženo v podobě valorického cla.

10. Usnesením Tribunálu byla zamítnuta žaloba na neplatnost nařízení č. 513/2013 podaná dvěma evropskými výrobci krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů, z nichž jedním je společnost SolarWorld [8]. Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek, který byl podán proti tomuto usnesení [9].

11. Dopisem zaslaným Komisi dne 27. července 2013 předložila čínská obchodní komora pro dovoz a vývoz strojírenských a elektronických výrobků (dále jen „CCCME“) a skupina vyvážejících výrobců nabídku závazku, podle kterého do určitého ročního objemu dovozu použijí minimální dovozní cenu odpovídající jejich tržní výkonnosti. Na dovoz přesahující takový objem by se použilo valorické clo. Dne 2. srpna 2013 přijala Komise rozhodnutí 2013/423/EU, kterým uvedený závazek přijala [10]. Téhož dne přijala Komise nařízení (EU) č. 748/2013 [11], kterým bylo změněno nařízení č. 513/2013 s cílem zohlednit přijetí uvedeného závazku.

12. Dne 2. prosince 2013 přijala Rada sporné nařízení, kterým bylo uloženo konečné antidumpingové clo na dovoz dotčených výrobků z Číny. V článku 1 sporného nařízení Rada stanovila uložení valorického cla. V článku 2 sporného nařízení se stanoví, že částky zajištěné v podobě prozatímního antidumpingového cla podle nařízení č. 513/2013 se vybírají s končenou platností. Podle článku 3 sporného nařízení byl od cla uloženého podle článku 1 osvobozen dovoz, na který byly vystaveny faktury společnostmi, od kterých Komise přijala závazky a jejichž názvy jsou uvedeny v příloze prováděcího rozhodnutí Komise 2013/707/EU [12].

5 – Oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2012, C 269, s. 5).

6 – Oznámení o zahájení antisubvenčního řízení týkajícího se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2012, C 340, s. 13).

7 – Nařízení ze dne 4. června 2013 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky a o změně nařízení (EU) č. 182/2013, kterým se zavádí celní evidence tohoto dovozu pocházejícího nebo odesílaného z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 152, s. 5)

8 – Usnesení ze dne 14. dubna 2015, SolarWorld a Solsonica v. Komise, T-393/13, nezveřejněné, EU:T:2015:211.

9 – Usnesení ze dne 16. března 2016, SolarWorld v. Komise, C-312/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:162.

10 – Rozhodnutí ze dne 2. srpna 2013, kterým se přijímá závazek nabízený v souvislosti s řízením o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (2013/423/EU) (Úř. věst. 2013, L 209, s. 26).

11 – Nařízení ze dne 2. srpna 2013, kterým se mění nařízení (EU) č. 513/2013 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 209, s. 1).

12 – Rozhodnutí ze dne 4. prosince 2013, kterým se potvrzuje přijetí závazku nabídnutého v souvislosti s antidumpingovým a antisubvenčním řízením týkajícím se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky po dobu uplatňování konečných opatření (2013/707/EU) (Úř. věst. 2013, L 325, s. 214).

13. Dne 4. prosince 2013 přijala Komise rozhodnutí 2013/707. V tomto rozhodnutí Komise přijala změněný závazek, který nabídla CCCME a skupina vyvážejících výrobců (dále jen „závazek“) po dobu uplatňování konečného antidumpingového cla. Komise tento závazek přijala nejen ve vztahu k antidumpingovému řízení, ale i ve vztahu k antisubvenčnímu řízení.

14. Dne 2. prosince 2013 přijala Rada nařízení (EU) č. 1239/2013, kterým uložila konečné vyrovnávací clo na dovoz dotčených výrobků z Číny [13]. Podle článku 1 uvedeného nařízení se ukládá valorické vyrovnávací clo. Podle článku 2 uvedeného nařízení byl od vyrovnávacího cla osvobozen dovoz, na který byly vystaveny faktury společnostmi, od kterých Komise přijala závazky a jejichž názvy jsou uvedené v příloze rozhodnutí 2013/707.

15. Žaloba na neplatnost rozhodnutí 2013/423 a rozhodnutí 2013/707 byla zamítnuta usnesením Tribunálu [14]. Proti uvedenému usnesení byl podán kasační opravný prostředek, který Soudní dvůr zamítl [15].

16. Komise dopisem ze dne 15. září 2014 přijala v souladu s ustanovením bodu 3.5 závazku žádost CCCME o snížení minimální dovozní ceny. Dne 16. února 2017 Tribunál zamítl žalobu podanou společností SolarWorld, která se domáhala neplatnosti rozhodnutí uvedeného v dopise Komise ze dne 15. září 2014 [16].

III. Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

17. Dne 28. února 2014 podala společnost SolarWorld a dva další evropští výrobci krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů, a sice společnosti Brandoni solare SpA (dále jen „Brandoni solare“) a Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (dále jen „Solaria Energia“) žalobu na neplatnost článku 3 sporného nařízení.

18. Tribunál napadeným usnesením tuto žalobu odmítl jako nepřípustnou.

19. Tribunál připomněl, že podle ustálené judikatury je částečné zrušení unijního aktu možné, pouze pokud jsou části, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné od zbývající části aktu, tj. tehdy, pokud částečné zrušení aktu nezpůsobí změnu jeho podstaty. V projednávané věci bylo navrhováno pouze zrušení článku 3 sporného nařízení. Pokud by byl zrušen pouze článek 3, vedlo by to k uplatnění antidumpingového cla na veškerý dovoz vyvážejících výrobců, jejichž závazek byl přijat. Tím by byl přiznán širší význam antidumpingového cla, neboť podle sporného nařízení se toto clo uplatní pouze v případě dovozu vyvážejících výrobců, kteří závazek nepřijali, a tento dovoz odpovídal 30 % celkového dovozu dotčeného výrobku. Článek 3 proto nelze oddělit od zbývající části sporného nařízení. Žalobu, která směřovala pouze ke zrušení článku 3, tudíž Tribunál odmítl jako nepřípustnou.

20. Vzhledem k tomu, že Tribunál žalobu odmítl z toho důvodu, že pokud by byl zrušen pouze článek 3, způsobilo by to změnu podstaty sporného nařízení, nezabýval se dalším důvodem nepřípustnosti, kterého se dovolávala Rada, a sice tím, že společnosti SolarWorld, Brandoni solare a Solar Energia nemají aktivní legitimaci k podání žaloby na neplatnost článku 3 sporného nařízení.

13 – Nařízení ze dne 2. prosince 2013, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. 66).

14 – Usnesení ze dne 14. ledna 2015, SolarWorld a další v. Komise, T-507/13, EU:T:2015:23.

15 – Usnesení ze dne 10. března 2016, SolarWorld v. Komise, C-142/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:163.

16 – Rozsudek ze dne 16. února 2017, SolarWorld v. Komise, T-783/14, nezveřejněný, EU:T:2017:88.

IV. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání

21. Kasačním opravným prostředkem podaným dne 11. dubna 2016 společnost SolarWorld navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil kasační opravný prostředek za přípustný a opodstatněný, zrušil napadené usnesení Tribunálu a buď rozhodl ve věci samé a zrušil článek 3 sporného nařízení, nebo věc vrátil zpět Tribunálu. Společnost SolarWorld rovněž navrhuje, aby Soudní dvůr uložil Radě náhradu nákladů řízení.

22. Rada navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil společnosti SolarWorld náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Tribunálem.

23. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl jako neopodstatněný a uložil společnosti SolarWorld náhradu nákladů řízení.

V. Posouzení důvodů kasačního opravného prostředku

24. Společnost SolarWorld vznáší dva důvody kasačního opravného prostředku. Zaprvé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když shledal, že článek 3 sporného nařízení není oddělitelný od zbývající části tohoto nařízení. Zadruhé tvrdí, že zamítnutím žaloby z důvodu její nepřípustnosti Tribunál porušil články 47 a 20 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

A. První důvod kasačního opravného prostředku

1. Argumenty účastnic řízení

25. Společnost SolarWorld v prvním důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 53 až 60, a zejména v bodech 55 a 59 napadeného usnesení, konstatoval, že článek 3 sporného nařízení je neoddělitelný od zbývající části uvedeného nařízení.

26. Zaprvé Společnost SolarWorld tvrdí, že závazek minimální dovozní ceny, který je stanoven v článku 3 sporného nařízení, a valorické antidumpingové clo, které je stanoveno v článku 1 uvedeného nařízení, představují dvě formy antidumpingových opatření. Jako takové slouží k témuž účelu (k odstranění újmy způsobené unijnímu výrobnímu odvětví) a musí být stanoveny ve výši nezbytné k odstranění takové újmy. Nahrazením jednoho antidumpingového opatření (závazku) jiným (clem) se tudíž nemění podstata sporného nařízení. Je tomu tak proto, že oblast působnosti uvedeného nařízení se vztahuje na uložení antidumpingových opatření na veškerý dumpingový dovoz, bez ohledu na jejich formu. Stran rozsudků uvedených v bodě 57 napadeného usnesení má společnost SolarWorld za to, že nejsou v projednávané věci použitelné, jelikož v těchto rozsudcích by v případě částečného zrušení došlo k *podstatné změně* oblasti působnosti napadeného aktu, zatímco v projednávané věci by částečné zrušení sporného nařízení vedlo pouze ke *změně formy* uložených antidumpingových opatření.

27. Zadruhé společnost SolarWorld tvrdí, že v samotném základním nařízení je stanovena možnost nahrazení určitého antidumpingového opatření opatřením jiným, které má jinou formu. V článku 8 odst. 9 základního nařízení se stanoví, že jestliže některá strana závazky poruší nebo odvolá nebo jestliže Komise odvolá přijetí závazku, automaticky se uplatní uložené antidumpingové clo.

28. Zatřetí společnost SolarWorld zdůrazňuje, že pokud by Tribunál zrušil článek 3 sporného nařízení z toho důvodu, že – jak tvrdila společnost SolarWorld – minimální dovozní cena nebyla stanovena ve výši nezbytné k odstranění újmy způsobené unijnímu výrobnímu odvětví, nemuselo by to nezbytně vést k uložení cla. Komise a Rada by mohly splnit povinnosti vyplývající z rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o zrušení sporného nařízení, přijetím změněné minimální dovozní ceny, která by byla stanovena ve výši nezbytné k odstranění újmy.

29. Začtvrté společnost SolarWorld tvrdí, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení, v důsledku čehož by bylo uloženo antidumpingové clo stanovené v článku 1 tohoto nařízení na veškerý dumpingový dovoz, nebyla by tato skutečnost relevantní, neboť posledně uvedené antidumpingové clo se předtím vztahovalo pouze na 30 % tohoto dovozu. Tímto není dotčena oblast působnosti sporného nařízení, jelikož jejím účelem je uložení antidumpingových opatření na veškerý dumpingový dovoz. Procentní podíl dumpingového dovozu, na který se vztahuje konkrétní forma antidumpingového opatření, je proto podle uvedené společnosti irelevantní.

30. Rada tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, neboť se zaprvé omezuje pouze na zopakování žalobního důvodu předloženého u Tribunálu a zadruhé vychází ze skutkových otázek, na něž se přezkum Soudního dvora nevztahuje, ledaže by byl zkreslen jednoznačný význam důkazů, čehož se společnost SolarWorld nedovolávala.

31. Stran opodstatněnosti Rada tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut. Zaprvé rozlišování, které společnost SolarWorld činí mezi antidumpingovými opatřeními a antidumpingovým clem, je umělou konstrukcí. Odkazuje-li se v základním nařízení na „opatření“, obvykle se tím rozumí cla, např. v názvech článků 7 a 9 základního nařízení. Zadruhé Rada tvrdí, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení, bylo by uloženo antidumpingové clo stanovené v článku 1 tohoto nařízení na *veškerý* dumpingový dovoz, kdežto předtím se toto clo použilo pouze na dovoz přesahující určitý roční objem, tj. pouze na *část* dumpingového dovozu. To by vedlo ke změně podstaty sporného nařízení. Zatřetí Rada tvrdí, že bez cla by závazek nemohl být uplatněn. Důvodem je omezený rozsah závazku (závazek se použije pouze do určitého objemu dovozu a na dovoz, který tento objem překračuje, se použije clo). Začtvrté Rada a Komise při posuzování zájmů unijního výrobního odvětví zohlednily dopady minimální dovozní ceny. Zapáté výše cla byla stanovena na úrovni, která je ve spojení s minimální dovozní cenou nezbytná k odstranění újmy způsobené unijnímu výrobnímu odvětví. Sporné nařízení se tudíž opírá o společný dopad cel a závazku na hospodářství. Není jisté, že bez závazku by Rada uložila antidumpingové clo na veškerý dumpingový dovoz.

32. Komise tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

33. Zaprvé skutečnost, že závazek a antidumpingové clo jsou antidumpingovými opatřeními, ani to, že obě tyto formy mají jako takové stejný účel (odstranění újmy způsobené unijnímu výrobnímu odvětví), není podle Komise relevantní. Rozhodnou skutečností je, že pokud by byl prvně uvedený závazek nahrazen antidumpingovým clem, znamenalo by to změnu podstaty sporného nařízení. Je tomu tak proto, že závazek a clo byly posuzovány s ohledem na odstranění újmy a unijní zájem jako celek. Navíc závazek má jiné dopady než antidumpingové clo. Zatímco dodatečný příjem ze závazku získává vývozce, příjmy z cla jsou příjmem unijního rozpočtu.

34. Zadruhé Komise nesouhlasí s tvrzením společnosti SolarWorld, která uvádí, že rozsudky uvedené v bodě 57 napadeného usnesení nelze na projednávanou věc použít. Komise zdůrazňuje, že v těchto rozsudcích bylo odmítnuto částečné zrušení nikoli z důvodu, že by tím byla podstatně změněna oblast působnosti sporného aktu, ale proto, že by tím byla změněna podstata sporného aktu. Tribunál obdobně v projednávané věci konstatoval, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení,

vedlo by to ke změně podstaty uvedeného nařízení. Důvodem pro to byla skutečnost, že pokud by byl zrušen pouze článek 3, byla by tím rozšířena oblast působnosti *antidumpingového cla*, neboť by se vztahovala na dovoz, který byl dříve osvobozen. Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost SolarWorld, Tribunál nekonstatoval, že by částečným zrušením byla změněna oblast působnosti *sporného nařízení*.

35. Podle Komise nelze tvrdit, že společnost SolarWorld nemá žádný zájem na tom, aby se domáhala zrušení celého sporného nařízení (jelikož článek 1 uvedeného nařízení ukládá clo jejím konkurentům z Číny). Důvodem je, že se společnost SolarWorld mohla, pokud by podala žalobu směřující na zrušení celého nařízení, domáhat pozastavení účinků rozsudku do okamžiku, než by příslušné orgány přijaly opatření nezbytné pro splnění povinností vyplývajících z takového rozsudku (jinak řečeno, až do okamžiku, než by tyto orgány opětovně přijaly nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo). Pokud se uvedená společnost domáhala pouze zrušení článku 3 uvedeného nařízení, jedná se, jak uvedla Komise, o „chybu procesní strategie“, kterou nelze v projednávaném řízení zhojit.

36. Komise závěrem uvádí, že Tribunál správně konstatoval, že návrhu na částečné zrušení nelze vyhovět. Pokud by Tribunál konstatoval, že článek 3 sporného nařízení je protiprávní, mohl by pouze zrušit celé nařízení a ponechat na Radě a Komisi, aby rozhodly o tom, kterou formu antidumpingových opatření je třeba přijmout, aby bylo vyhověno jeho rozsudku. Institucionální rovnováhu, která je zakotvena Smlouvami, by bylo možné dodržet pouze tehdy, kdy by bylo zrušeno celé sporné nařízení.

37. CCCME nepředložila písemné vyjádření. Na jednání však souhlasila s Radou a Komisí v tom, že článek 3 sporného nařízení není oddělitelný od zbývající části tohoto nařízení.

2. Posouzení

a) Přípustnost

38. Rada tvrdí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, neboť se zaprvé omezuje pouze na zopakování žalobního důvodu vycházejícího z oddělitelnosti, který byl předložen u Tribunálu, a zadruhé vychází ze skutkových otázek, na něž se přezkum Soudního dvora nevztahuje.

39. Mám za to, že námitku nepřípustnosti vznesenou Radou je třeba odmítnout.

40. Zaprvé je sice pravda, že v rámci odpovědi na námitku nepřípustnosti vznesenou Radou společnost SolarWorld v řízení v prvním stupni tvrdila, že uvedené ustanovení bylo oddělitelné od zbývající části sporného nařízení. Společnost SolarWorld ovšem v písemném podání předloženém Soudnímu dvoru jasně uvádí, které body napadeného usnesení jsou podle ní stiženy nesprávným právním posouzením, konkrétně bod 55 (který se týká rozšíření oblasti působnosti antidumpingového cla, pokud by byl zrušen pouze článek 3), bod 57 (v němž Tribunál posuzuje dřívější rozsudky, které se týkají požadavku oddělitelnosti) a bod 59 (v němž Tribunál konstatoval, že článek 3 nelze oddělit od zbývající části sporného nařízení). Společnost SolarWorld se tudíž nedomáhá toliko opětovného přezkumu návrhového žádání podaného Tribunálu a Soudní dvůr proto může napadené usnesení přezkoumat [17].

41. Zadruhé otázka, zda lze článek 3 sporného nařízení považovat podle judikatury za oddělitelný od zbývající části uvedeného nařízení a zda lze zrušit pouze tento článek, není otázkou skutkovou. Jedná se o otázku právní kvalifikace, jejíž přezkum přísluší Soudnímu dvoru [18].

42. Mám tedy za to, že první důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

17 – Rozsudek ze dne 19. ledna 2017, Komise v. Total a Elf Aquitaine, C-351/15 P, EU:C:2017:27, body 30 až 34.

18 – Rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, body 15 až 19.

b) K věci samé

43. Společnost SolarWorld v prvním důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že článek 3 sporného nařízení není oddělitelný od zbývající části tohoto nařízení.

44. Připomínám, že zatímco podle článku 1 sporného nařízení se ukládá antidumpingové clo formou valorického cla, v článku 3 uvedeného nařízení se stanoví, že dumpingový dovoz „je osvobozen od antidumpingového cla uloženého podle článku 1, pokud […] společnost uvedená v příloze [rozhodnutí 2013/707] vyrobila, dodala a fakturovala […] výrobky přímo […]“. V příloze rozhodnutí 2013/707 jsou uvedeni všichni vyvážející výrobci, jejichž závazek Komise přijala. Tento závazek je v rozhodnutí 2013/423 popsán tak, že spočívá v minimální dovozní ceně do určitého ročního objemu dovozu, přičemž tento objem dovozu odpovídá tržní výkonnosti vyvážejících výrobců v době nabídnutí závazku [19].

45. Podle ustálené judikatury je částečné zrušení aktu unijního práva možné, pouze jsou pokud části, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné od zbývající části aktu. Tento požadavek není splněn, jestliže částečné zrušení aktu způsobí změnu jeho podstaty, což musí být posouzeno na základě objektivního kritéria, a nikoliv subjektivního kritéria spojeného s politickou vůlí orgánu, který dotčený akt přijal [20]. Ověření oddělitelnosti částí unijního aktu předpokládá přezkum významu uvedených částí, aby bylo možné posoudit, zda by jejich zrušení změnilo ducha a podstatu tohoto aktu [21].

46. Pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení, vedlo by to ke změně podstaty uvedeného nařízení? Mám za to, že nikoli.

47. Úvodem bych měl zdůraznit, že v důsledku vady, jíž je stiženo antidumpingové clo, může dojít obdobně jako v případě vady, jíž je stiženo věcné zjištění, ke změně podstaty nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo.

48. Věcná zjištění orgánů, která se týkají stanovení dumpingu, újmy, příčinné souvislosti a zájmu Unie, bezpochyby mohou vést, jsou-li prohlášena za neplatná, ke změně podstaty nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo, jelikož žádné clo nelze uložit, chybí-li některá z těchto částí [22]. Jako příklad lze uvést vadu při stanovení běžné hodnoty, jejímž následkem může být výlučně zrušení cla, tj. celého nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo, jelikož „běžná hodnota je základní podmínkou stanovení použitelné sazby antidumpingového cla“ [23].

49. Tím spíše vede ke změně podstaty nařízení, kterým se takové clo ukládá, vada, kterou je stiženo antidumpingové clo. Důvodem je, že účelem takového nařízení je konkrétně uložení takového cla s cílem odstranění újmy způsobené unijnímu výrobnímu odvětví.

50. V tomto ohledu je třeba odkázat na nedávný rozsudek Tribunálu ve věci Canadian Solar [24]. Ve věci Canadian Solar se určití činští vyvážející výrobci a dovozce ve spojení domáhali neplatnosti celého nařízení č. 1238/2013, jehož článek 3 je předmětem sporu v projednávané věci. Rada a Komise zaprvé zejména tvrdily, že navrhovatelé neměli zájem domáhat se zrušení článku 3 (jelikož během správního řízení usilovali o přijetí článku 3), zadruhé, že článek 1 nelze oddělit od zbývající části aktu, a zatřetí,

19 – Viz body 5 a 6 odůvodnění rozhodnutí 2013/423.

20 – Rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 38.

21 – Rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, Spojené království v. Parlament a Rada, C-121/14, EU:C:2015:749, bod 21.

22 – Viz čl. 7 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 základního nařízení.

23 – Rozsudek ze dne 15. září 2016, PT Wilmar Bioenergi Indonesia a PT Wilmar Nabati Indonesia *v.* Rada, T-139/14, nezveřejněný, EU:T:2016:499, bod 109. Proti uvedenému rozsudku byl podán kasační opravný prostředek u Soudního dvora (viz Rada v. PT Wilmar Bioenergi Indonesia a PT Wilmar Nabati Indonesia, C-603/16 P)

24 – Rozsudek ze dne 28. února 2017, Canadian Solar Emea a další v. Rada, T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124 (dále jen „Canadian Solar“). Proti tomuto rozsudku byl podán kasační opravný prostředek k Soudnímu dvoru (viz Canadian Solar Emea a další v. Rada, C-236/17P).

že žaloba na neplatnost celého sporného nařízení je tudíž nepřípustná. Tribunál konstatoval zaprvé, že žaloby podané proti nařízení, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo, účastníky řízení, jejichž závazek byl přijat, jsou přípustné, zadruhé, že článek 1 nelze oddělit od zbývající části sporného nařízení, a zatřetí, že žaloba na neplatnost celého sporného nařízení je tudíž přípustná. Tribunál zejména konstatoval, že „vada, v důsledku které mohou být posouzení orgánů, která vedla k přijetí článku 1 sporného nařízení, neplatná, by mohla změnit samotnou podstatu takového nařízení. Článek 3 […] by automaticky pozbyl účinku, jelikož je v něm stanovena výjimka z povinnosti hradit antidumpingové clo, která je stanovena podle článku 1 uvedeného nařízení“ [25].

51. Mám za to, že Tribunál správně v rozsudku Canadian Solar konstatoval, že článek 1 sporného nařízení nelze oddělit od zbývající části uvedeného nařízení. Avšak z této skutečnosti z níže uvedených důvodů nevyplývá, že článek 3 nelze oddělit od zbývající části sporného nařízení.

52. Zaprvé bych chtěl zdůraznit, že článek 1 sporného nařízení nestanoví pro uložení cla žádnou podmínku. Zejména není uložení cla podmíněno porušením ani odvoláním závazku. Proto platí, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 uvedeného nařízení, použil by se článek 1 na základě sporného nařízení, jak bylo přijaté Radou, beze změn (pouze bez výjimky).

53. V článku 3 uvedeného nařízení je naproti tomu stanovena výjimka z článku 1. Proto platí, že pokud by musel být zrušen pouze článek 1 uvedeného nařízení, minimální dovozní cena stanovená v závazku by se použila namísto cla, zatímco podle znění sporného nařízení, jak bylo přijaté Radou, se článek 3 použije pouze jako výjimka z povinnosti hradit clo stanovené v článku 1 uvedeného nařízení [26].

54. Skutečnost, na niž se dovolává společnost SolarWorld, podle které antidumpingové clo stanovené v článku 1 sporného nařízení a závazek, na který odkazuje článek 3 uvedeného nařízení, odkazují na dvě formy antidumpingových opatření téhož účelu, jímž je odstranit újmu způsobenou unijnímu výrobnímu odvětví, je proto irelevantní. Podstatné je, že jedno opatření je výjimkou z druhého, a proto zrušení prvně uvedeného opatření nevyvolává stejné následky jako zrušení druhého z nich.

55. Z toho vyplývá, že zatímco v případě, že by byl zrušen pouze článek 1 sporného nařízení, by tím byla změněna podstata uvedeného nařízení, v případě, že by byl zrušen pouze článek 3 uvedeného nařízení, by ke změně podstaty uvedeného nařízení nedošlo. Důvod, proč bylo ve věci *Canadian Solar* [27] konstatováno, že článek 1 nelze oddělit od zbývající části sporného nařízení, a sice že článek 3 je výjimkou z článku 1, je právě tím důvodem, proč musí být článek 3 sporného nařízení považován za oddělitelný.

56. Tento závěr je podporován skutečností, že ve všech případech, v nichž se závazek nepoužije či se přestane uplatňovat, musí být zaplaceno clo stanovené v článku 1 sporného nařízení. Jak bylo uvedeno výše, minimální dovozní cena stanovená v závazku se použije pouze do určitého ročního objemu dovozu. Na dovoz, který překračuje tento objem, se uplatní clo stanovené v článku 1 sporného nařízení. Dále se v čl. 8 odst. 9 základního nařízení stanoví, že jestliže některá strana závazek poruší nebo odvolá nebo jestliže Komise odvolá přijetí závazku, „uplatní se automaticky“ clo stanovené v článku 1 sporného nařízení. Přijetí závazku totiž bylo ve vztahu k některým z vyvážejících výrobců

25 – Rozsudek ze dne 28. února 2017, Canadian Solar Emea a další v. Rada, T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124, bod 45.

26 – Orgány se mohly rozhodnout, že uloží povinnost hradit clo ve výši minimální dovozní ceny namísto valorického cla, které bylo uloženo podle článku 1 sporného nařízení (viz například nařízení Rady (ES) č. 1334/1999 ze dne 21. června 1999, o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu oxidu hořečnatého pocházejícího z Čínské lidové republiky, Úř. věst. 1999, L 159, s. 1; Zvl. vyd. 11/31, s. 236). Mohly rovněž uložit povinnost hradit clo ve výši minimální dovozní ceny společně s valorickým clem (viz nařízení Rady (ES) č. 985/2003 ze dne 5. června 2003, kterým se mění antidumpingová opatření uložená nařízením (ES) č. 1334/1999 na dovozy oxidu hořečnatého pocházejícího z Čínské lidové republiky, Úř. věst. 2003, L 143, s. 1; Zvl. vyd. 11/46, s. 290).

27 – Rozsudek ze dne 28. února 2017, Canadian Solar Emea a další v. Rada, T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124.

skutečně odvoláno z toho důvodu, že porušili závazkem stanovené povinnosti (konkrétně se jednalo o povinnost dodržet minimální dovozní cenu či povinnosti týkající se podávání zpráv)[28], nebo z toho důvodu, že vyvážející výrobci projevili úmysl závazek odvolat[29]. Cla stanovená podle článku 1 sporného nařízení byla v takovém případě neprodleně uplatněna[30].

57. Zadruhé skutečnost, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení, použilo by se antidumpingové clo stanovené v článku 1 na veškerý dovoz, zatímco v současnosti se použije pouze na dovoz vývozců, kteří nejsou stranou závazku, tj. na 30 % veškerého dovozu, je irelevantní.

58. V tomto ohledu bych chtěl zdůraznit, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 uvedeného nařízení, nedošlo by tím k rozšíření oblasti působnosti sporného nařízení, neboť v jeho článku 1 se stanoví, že se clo ukládá na veškerý dovoz. Dovoz společností, které jsou stranami závazku, je z tohoto cla pouze osvobozen, což je zřejmé ze skutečnosti, že pokud by podnik závazek porušil či odvolal, clo by se uplatnilo automaticky.

59. I pokud by totiž mělo být konstatováno, že pokud by byl zrušen pouze článek 3, byla by tím rozšířena oblast působnosti *antidumpingového cla*, byla by tato skutečnost, jak tvrdí společnost SolarWorld, irelevantní, jelikož by nebyla změněna oblast působnosti *sporného nařízení*. Pokud by byl zrušen pouze jeho článek 3, zůstala by oblast působnosti článku 1 stejná jako oblast působnosti sporného nařízení v podobě, v jaké bylo přijato Radou.

60. Mám tudíž za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 55 napadeného usnesení konstatoval, že podstata sporného nařízení by byla změněna, kdyby byl zrušen pouze jeho článek 3, neboť by to mohlo mít za následek „přiznání širšího významu antidumpingového cla, než jaký vyplývá z použití [sporného] nařízení v podobě, v jaké bylo přijato Radou“.

61. Zatřetí stran rozhodnutí uvedených v bodě 57 napadeného usnesení, a sice usnesení ve věci Carbunión[31], rozsudku Du Pont de Nemours[32], rozsudku Německo v. Parlament a Rada[33] a usnesení Government of Gibraltar v. Komise[34], mám za to, že se uvedená rozhodnutí od projednávané věci odlišují.

62. Soudní dvůr ve věci Carbunión[35] konstatoval, že se zrušení nelze domáhat pouze na základě podmínek, jež musely být splněny k tomu, aby byla státní podpora udělená uhelnému průmyslu prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem. Podle rozhodnutí o slučitelnosti podpory představovala dotčená podpora „podporu na uzavření“, která byla „určena výslovně k pokrytí běžných výrobních ztrát uhelných těžebních jednotek“. Její slučitelnost s vnitřním trhem byla podmíněna existencí „plánu

28 – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/866 ze dne 4. června 2015, kterým se odvolává přijetí závazku tří vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU (Úř. věst. 2015, L 139, s. 30), prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/1403 ze dne 18. srpna 2015, kterým se odvolává přijetí závazku jednoho vyvážejícího výrobce podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU (Úř. věst. 2015, L 218, s. 1), prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/2018 ze dne 11. listopadu 2015, kterým se odvolává přijetí závazku dvou vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU (Úř. věst. 2015, L 295, s. 23), prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/1045 ze dne 28. června 2016, kterým se odvolává přijetí závazku jednoho vyvážejícího výrobce podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU (Úř. věst. 2016, L 170, s. 5), a prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/2146 ze dne 7. prosince 2016, kterým se odvolává přijetí závazku dvou vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU, (Úř. věst. 2016, L 333, s. 4).

29 – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/115 ze dne 28. ledna 2016, kterým se odvolává přijetí závazku jednoho vyvážejícího výrobce podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU, (Úř. věst. 2016, L 23, s. 47), a prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/1998 ze dne 15. listopadu 2016, kterým se odvolává přijetí závazku pěti vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU, (Úř. věst. 2016, L 308, s. 8).

30 – Viz bod 96 odůvodnění nařízení 2015/866, bod 34 odůvodnění nařízení 2015/1403, bod 70 odůvodnění nařízení 2015/2018, bod 16 odůvodnění nařízení 2016/115, bod 55 odůvodnění nařízení 2016/1045, bod 23 odůvodnění nařízení 2016/1998 a bod 45 odůvodnění nařízení 2016/2146.

31 – Usnesení ze dne 11. prosince 2014, Carbunión v. Rada, C-99/14 P, nezveřejněné, EU:C:2014:2446 (dále jen „Carbunión“).

32 – Rozsudek ze dne 12. dubna 2013, Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise, T-31/07, nezveřejněný, EU:T:2013:167 (dále jen „Du Pont de Nemours“).

33 – Rozsudek ze dne 5. října 2000, Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, EU:C:2000:544 (dále jen „Německo v. Parlament a Rada“).

34 – Usnesení ze dne 12. července 2012, Government of Gibraltar v. Komise, C-407/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:464 (dále jen „Government of Gibraltar v. Komise“).

35 – Usnesení ze dne 11. prosince 2014, Carbunión v. Rada, C-99/14 P, nezveřejněné, EU:C:2014:2446.

na uzavření“, přičemž lhůta pro uzavření „nesměla“ být delší než do 31. prosince 2018“ [36]. Soudní dvůr proto konstatoval, že účelem rozhodnutí o slučitelnosti bylo „stanovit zvláštní právní rámec pro uzavírání nekonkurenceschopných uhelných dolů“. Pokud by bylo zrušeno pouze ustanovení, které tuto podmínku stanovilo, byla by změněna podstata rozhodnutí Rady o slučitelnosti, neboť „by v důsledku toho byl zrušen časový požadavek, což by znamenalo, že provoz nekonkurenceschopných uhelných dolů by nemusel být ukončen nejpozději k 31. prosinci 2018, ale tyto doly by mohly být na neurčitou dobu příjemcem státní podpory, což by bylo v rozporu s účelem [rozhodnutí Rady o slučitelnosti]“ [37]. Na rozdíl od toho by v projednávané věci zrušení článku 3 nevedlo k odstranění žádné podmínky, jejímž splněním by bylo podmíněno uložení antidumpingového cla, které je stanoveno v článku 1, neboť žádné takové podmínky neexistují. Tribunál tudíž v bodě 57 napadeného usnesení nesprávně konstatoval, že situace ve věci Carbunión je podobná situaci v projednávaném řízení.

63. Soudní dvůr ve věci Du Pont De Nemours [38] konstatoval, že se zrušení nelze dovolávat pouze na základě ustanovení směrnice 91/414/EHS [39], v němž bylo stanoveno datum 30. června 2008 jako den uplynutí lhůty pro zařazení flusilazolu (účinné látky fungicidních přípravků určených pro ošetření zemědělských plodin) do přílohy I uvedené směrnice (členský stát může povolit přípravek na ochranu rostlin pouze tehdy, jsou-li účinné látky, které obsahuje, uvedeny na seznamu v této příloze, a za splnění podmínek stanovených v této příloze). Soudní dvůr měl za to, že cílem směrnice 91/414 je „zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí“. Pokud by proto byla zrušena pouze časová podmínka, „vedlo by to k zařazení flusiloazolu do přílohy I [uvedené] směrnice […] po dni 30. června 2008“, tj. k zařazení uvedené látky do přílohy I, „v níž jsou stanovena mírnější omezení ve srovnání s omezeními, která jsou stanovena v [uvedené] směrnici“, jejíž oblast působnosti by tak byla změněna [40]. Naproti tomu v projednávané věci není uložení antidumpingového cla nijak podmíněno. Dále je nepochybné, že zrušení článku 3 sporného nařízení nemůže vést k vyššímu ani nižšímu clu, neboť sazby tohoto cla jsou stanoveny v článku 1 uvedeného nařízení.

64. Soudní dvůr ve věci Německo v. Parlament a Rada [41] v plném rozsahu zrušil směrnici 98/43/ES [42], která zakazovala reklamu na tabákové výrobky a sponzorství související s tabákovými výrobky z toho důvodu, že jejím právním základem nemohl být článek 100a Smlouvy o ES (nyní po změně článek 114 SFEU), který zmocňuje Radu k přijetí opatření ke sbližování právních předpisů, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu. Bylo tomu tak proto, že zákaz veškerých forem reklamy na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícího s tabákovými výrobky stanovený směrnicí 98/43 nebylo možné odůvodnit nezbytností odstraňovat překážky volného pohybu reklamních nosičů nebo služeb v oblasti reklamy. Soudní dvůr však měl za to, že uvedené platí pouze v případě zákazu reklamy na tabákové výrobky umístěné na předmětech v hotelech (plakáty, slunečníky, popelníky) a v případě zákazu reklamních šotů v kinech, jelikož zákaz takových forem reklamy nemohl přispět k usnadnění obchodu s dotčenými výrobky. Výše uvedené podle Soudního dvora neplatilo v případě zákazu reklamy na tabákové výrobky v časopisech, magazínech a novinách, jelikož zákaz takové formy reklamy mohl usnadnit volný pohyb tiskovin [43]. Soudní dvůr nicméně zrušil směrnici 98/43 v plném rozsahu. Důvodem byla skutečnost, že „vzhledem k všeobecné povaze zákazu reklamy a sponzorství tabákových výrobků stanoveného [směrnicí 98/43] by částečné zrušení této směrnice znamenalo změnu ustanovení směrnice provedenou Soudním dvorem.“ [44] Jak uvedl generální advokát Fennelly,

36 – Článek 3 odst. 1 rozhodnutí Rady 2010/787/EU ze dne 10. prosince 2010 o státní podpoře k usnadnění uzavírání nekonkurenceschopných uhelných dolů (Úř. věst. 2010, L 336, s. 24).

37 – Usnesení ze dne 11. prosince 2014, Carbunión v. Rada, C-99/14 P, nezveřejněné, EU:C:2014:2446, body 28 a 31.

38 – Rozsudek ze dne 12. dubna 2013, Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise, T-31/07, nezveřejněný, EU:T:2013:167.

39 – Směrnice ze dne 15. července 1991 o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh (Úř. věst. 1991, L 230, s. 1; Zvl. vyd. 03/11, s. 332).

40 – Rozsudek ze dne 12. dubna 2013, Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise, T-31/07, nezveřejněný, EU:T:2013:167, bod 85.

41 – Rozsudek ze dne 5. října 2000, Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, EU:C:2000:544.

42 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 6. července 1998 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se reklamy na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícího s tabákovými výrobky (Úř. věst. 1998, L 213, s. 9).

43 – Rozsudek ze dne 5. října 2000, Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, EU:C:2000:544, body 98 a 99.

44 – Rozsudek ze dne 5. října 2000, Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, EU:C:2000:544, bod 117.

„možná oprávněnost zákazu reklamy v určitých sdělovacích prostředcích se neshoduje s odlišným a oddělitelným zněním [směrnice 98/43]“. Proto, jak uvedl generální advokát, částečné zrušení „by znamenalo, že by Soudní dvůr výkladem kreativně pozměnil znění opatření. Neexistuje žádné jednoznačně oddělitelné ustanovení, na jehož základě by mohlo být provedeno částečné zrušení ve vztahu k jasně vymezené části aktu“ [45]. Na rozdíl od toho lze v projednávané věci tuto část jasně vymezit na základě článku 3 sporného nařízení.

65. Ve věci Government of Gibraltar v. Komise [46] Soudní dvůr konstatoval, že se lze domáhat pouze zrušení rozhodnutí Komise 2009/95/ES v plném rozsahu [47]. Komise v rozhodnutí 2009/95 zařadila určitou lokalitu Gibraltaru na seznam lokalit významných pro Společenství ve smyslu směrnice Rady 92/43/EHS (dále jen „směrnice o stanovištích“) [48]. Government of Gibraltar se nemohla domáhat toho, aby bylo rozhodnutí 2009/95 zrušeno pouze v rozsahu, v němž rozšiřovalo dotčenou lokalitu na územní oblasti nacházející se na území Spojeného království. Soudní dvůr měl za to, že v rozhodnutí 2009/95 nebyl stanoven odkaz na různé zeměpisné oblasti, z nichž se údajně skládala dotčená lokalita, a tyto oblasti nevymezila ani Government of Gibraltar. Kromě toho v režimu směrnice o stanovištích nebylo možné lokalitu rozdělit na různé oblasti [49]. Ve věci *Government of Gibraltar v.* Komise z ustanovení směrnice o stanovištích zjevně vyplývalo, že lokalita způsobilá pro označení jako lokalita významná pro Společenství musí být posuzována jako celek. Na rozdíl od toho není v projednávané věci relevantní skutečnost, že antidumpingové clo a závazek byly posuzovány s ohledem na újmu způsobenou výrobnímu odvětví Unie společně. Důvodem je, že pokud by orgány měly za to, že tuto újmu lze odstranit pouze prostřednictvím společného uplatnění cla a závazku, uložily by minimální dovozní cenu v podobě osvobození od cla.

66. Dospěl jsem proto k závěru, že judikatura, kterou Tribunál citoval v bodě 57 napadeného usnesení, se na projednávanou věc nepoužije.

67. Začtvrté, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení, nebyla by tím změněna institucionální rovnováha mezi Radou a Komisí na straně jedné [50] a unijními soudy na straně druhé [51].

68. Zdůrazňuji, že pokud by byl zrušen pouze článek 3 sporného nařízení, znamenalo by to pouze to, že se uplatní opatření dříve přijaté Radou a Komisí, a sice článek 1. Soudní dvůr by nerozhodoval o uložení určitého druhu antidumpingových opatření (např. přednostním uplatněním valorických cel před pevnou částkou cla). Soudní dvůr by ani neprováděl výpočet sazby takového cla.

45 – Stanovisko generálního advokáta N. Fennellyho ve věci Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, EU:C:2000:324, bod 127.

46 – Usnesení ze dne 12. července 2012, Government of Gibraltar v. Komise, C-407/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:46.

47 – Rozhodnutí ze dne 12. prosince 2008, kterým se přijímá druhý aktualizovaný seznam lokalit významných pro Společenství ve středomořské biogeografické oblasti podle směrnice Rady 92/43/EHS (Úř. věst. 2009, L 43, s. 393).

48 – Směrnice ze dne 21. května 1992, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (Úř. věst. 1992, L 206, s. 7; Zvl. vyd. 15/02, s. 102)

49 – Usnesení ze dne 12. července 2012, Government of Gibraltar v. Komise, C-407/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:46, body 31 až 33.

50 – Je třeba připomenout, že od vstupu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014 ze dne 15. ledna 2014, kterým se mění některá nařízení týkající se společné obchodní politiky, pokud jde o postupy přijímání určitých opatření, (Úř. věst. 2014, L 18, s. 1), v platnost, přijímá konečné antidumpingové clo Komise a nikoli Rada. V této souvislosti viz T. Scharf, Decision-Making in EU Trade Defence Cases After Lisbon: An Institutional Anomaly Addressed?, v C. Herrmann, B. Simma a R. Streinz, (vyd.), Trade Policy between Law, Diplomacy and Scholarship. Liber amicorum in memoriam Horst G. Krenzler, Springer, 2015, s. 395 až 406.

51 – Komise tvrdí následující. Komisi a Radě přísluší, aby rozhodovaly o tom, která antidumpingová opatření by měla být uložena. Pokud by byl zrušen pouze článek 3, byl by tím nahrazen závazek, na který odkazuje článek 3, antidumpingovým clem stanoveným v článku 1. Jinak řečeno, pokud by byl zrušen pouze článek 3, Soudní dvůr by tak mohl rozhodovat o tom, které antidumpingové opatření má být uloženo. Proto, pokud by byl zrušen pouze článek 3, vedlo by to ke změně institucionální rovnováhy mezi Radou a Komisí na straně jedné a unijními soudy na straně druhé. Institucionální rovnováha by byla respektována pouze tehdy, bylo-li by sporné nařízení zrušeno v plném rozsahu, neboť Komisi a Radě by tak příslušelo, aby uložily nová antidumpingová opatření za účelem splnění povinností vyplývajících z rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o zrušení.

69. Kromě toho nelze tvrdit, že částečné zrušení unijního aktu může vést ke změně institucionální rovnováhy, jelikož zaprvé součástí pravomoci, kterou Soudnímu dvoru přiznává první pododstavec článku 264 SFEU, podle kterého může prohlásit unijní právní akt za neplatný v plném rozsahu, je i pravomoc prohlásit za neplatnou pouze část takového aktu [52] a zadruhé tato pravomoc není neomezená, neboť, jak bylo uvedeno výše, důsledkem částečného zrušení nemůže být změna podstaty takového aktu [53].

70. Vzhledem k výše uvedenému mám za to, že první důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný a že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že článek 3 sporného nařízení není oddělitelný od zbytku tohoto nařízení. Z toho vyplývá, že napadené usnesení musí být zrušeno.

71. Pro úplnost se však budu nyní zabývat druhým důvodem kasačního opravného prostředku.

B. Druhý důvod kasačního opravného prostředku

1. Argumenty účastnic řízení

72. Společnost SolarWorld ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál porušil články 47 a 20 Listiny tím, že v bodech 53 až 60 napadeného usnesení, a zejména v bodech 55 a 59 uvedeného usnesení, konstatoval, že žaloba není přípustná.

73. Stran porušení článku 47 Listiny společnost SolarWorld tvrdí, že ačkoli byli unijní výrobci shledáni osobně dotčenými uložením antidumpingových opatření, bylo by jim znemožněno uplatnit právo na *účinnou* soudní ochranu, kdyby se nemohli domáhat částečného zrušení těchto nařízení. V této souvislosti společnost SolarWorld zdůrazňuje, že její žaloby, jimiž se domáhala zrušení nařízení č. 513/2013 a rozhodnutí 2013/423 a 2013/707, byly odmítnuty jako nepřípustné.

74. Stran porušení článku 20 Listiny společnost SolarWorld tvrdí, že Tribunál tím, že odmítl její žalobu, v níž se domáhala částečného zrušení sporného nařízení, jako nepřípustnou a zároveň konstatoval, že žaloba podaná vývozci z Číny, kteří se domáhali zrušení uvedeného nařízení, je přípustná, nezacházel s unijními výrobci stejně jako s vývozci z Číny.

75. Komise tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout. Rada zejména zdůrazňuje, že článkem 47 Listiny není sledována změna systému soudního přezkumu stanoveného Smlouvami, a zejména pravidel přípustnosti přímých žalob k unijním soudům. Stran porušení článku 20 Listiny je tento důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný, neboť nebyl vznesen před Tribunálem. Každopádně je neopodstatněný, jelikož se společností SolarWorld a výrobci z Číny nebylo zacházeno odlišně. Důvodem je skutečnost, že se společnost SolarWorld mohla domáhat zrušení sporného nařízení v plném rozsahu.

76. Komise má za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný. Stran porušení článku 47 Listiny Komise zdůrazňuje zaprvé, že uvedené ustanovení nesleduje změnu systému soudního přezkumu stanoveného Smlouvami, a zadruhé, že společnost SolarWorld ve skutečnosti podala žalobu, v níž se domáhá zrušení rozhodnutí 2013/423 a 2013/707, a zatřetí, že mohla podat žalobu směřující ke zrušení sporného nařízení v plném rozsahu. Stran porušení

52 – Stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:317, bod 25.

53 – Stanovisko generálního advokáta G. Tesaura ve věci Francie a další v. Komise, C-68/94 a C-30/95, EU:C:1997:54, bod 142.

článku 20 Listiny Komise tvrdí, že se společností SolarWorld a výrobci z Číny nebylo zacházeno odlišně, neboť společnost SolarWorld mohla podat žalobu, v níž by se domáhala zrušení sporného nařízení v plném rozsahu a mohla se domáhat pozastavení účinků rozsudku do okamžiku, než by uvedené nařízení bylo nahrazeno nařízením novým, které by ukládalo vyšší antidumpingové clo.

2. Posouzení

a) Přípustnost

77. Rada tvrdí, že důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení článku 20 Listiny je nepřípustný, jelikož nebyl vznesen před Tribunálem.

78. Je pravda, že společnost SolarWorld neuplatnila důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení článku 20 Listiny v odpovědi na námitku nepřípustnosti, kterou vznesla Rada v řízení před Tribunálem. Druhý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž v rozsahu, v němž vychází z porušení článku 20 Listiny, nepřípustný.

79. Nicméně pro úplnost níže posoudím, zda Tribunál tím, že odmítl žalobu společnosti SolarWorld jako nepřípustnou, neporušil článek 20 Listiny.

b) K věci samé

80. Společnost SolarWorld ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál tím, že odmítl její žalobu jako nepřípustnou, porušil články 47 a 20 Listiny.

81. Mám za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zamítnout.

82. Zaprvé stran údajného porušení článku 47 Listiny je pravda, že, jak bylo uvedeno výše, žaloba společnosti SolarWorld, která se domáhala zrušení rozhodnutí 2013/707, v němž Komise přijala závazek nabízený vyvážejícími výrobci, byla odmítnuta jako nepřípustná z toho důvodu, že rozhodnutí, kterým se přijímá závazek […], nemá právní účinky, kterými by mohlo být bezprostředně dotčeno právní postavení takových unijních výrobců, jakými je [společnost SolarWorld]“ [54]. Tribunál zamítl žalobu společnosti SolarWorld, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v dopise Komise ze dne 15. září 2014, kterým Komise upravila minimální dovozní cenu stanovenou v závazku, s odůvodněním, že „není třeba posuzovat její přípustnost“ [55].

83. Připomínám ovšem, že podle vysvětlení k Listině není článkem 47 „sledována změna systému soudního přezkumu stanoveného Smlouvami, a zejména pravidel přípustnosti přímých žalob k Soudnímu dvoru Evropské unie“ [56]. Podle ustálené judikatury proto platí, že podmínky přípustnosti stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU musí být vykládány ve světle základního práva na účinnou soudní ochranu, avšak nevede to k vyloučení podmínek výslovně stanovených v uvedené Smlouvě [57].

54 – Usnesení ze dne 14. ledna 2015, SolarWorld a další v. Komise, T-507/13, EU:T:2015:23, bod 52.

55 – Rozsudek ze dne 16. února 2017, SolarWorld v. Komise, T-783/14, nezveřejněný, EU:T:2017:88, bod 59.

56 – Vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17).

57 – Rozsudek ze dne 24. listopadu 2016, Ackermann Saatzucht a další v. Parlament a Rada, C-408/15 P a C-409/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:893, bod 50, a rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 98.

84. Dále otázkou, kterou se zabývá Soudní dvůr, je, zda lze podat žalobu směřující pouze ke zrušení článku 3 sporného nařízení. Pokud by Soudní dvůr konstatoval, že toto ustanovení nelze oddělit od zbývající části aktu, bylo by stále možné podat žalobu směřující ke zrušení sporného nařízení v plném rozsahu. V této souvislosti nelze argumentovat tím, že společnost SolarWorld nemá zájem na zrušení sporného nařízení v plném rozsahu. Důvodem je, že společnost SolarWorld by se mohla domáhat zrušení sporného nařízení v plném rozsahu a navrhnout Soudnímu dvoru, aby pozastavil účinky zrušení do okamžiku, než by orgány přijaly opatření nezbytná pro splnění povinností vyplývajících z rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o zrušení [58].

85. Mám proto za to, že důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení článku 47 Listiny je třeba odmítnout.

86. Zadruhé stran údajného porušení článku 20 Listiny mám za to, že pokud by Soudní dvůr konstatoval, že článek 3 sporného nařízení nelze oddělit od zbývající části uvedeného nařízení a že se společnost SolarWorld nemůže domáhat částečného zrušení sporného nařízení, nebylo by se společností SolarWorld zacházeno odlišně ve srovnání s vyvážejícími výrobci. Jak bylo uvedeno výše, z rozsudku Tribunálu ve věci Canadian Solar vyplývá, že vyvážející výrobci se nemohou domáhat částečného zrušení sporného nařízení (jelikož článek 1 nelze oddělit o zbývající části uvedeného nařízení) [59].

87. Pokud by tedy měl Soudní dvůr za to, že důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení článku 20 Listiny je přípustný, měl by tento důvod odmítnout jako neopodstatněný.

88. Mám tedy za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že článek 3 sporného nařízení není oddělitelný od zbývající části uvedeného nařízení. V důsledku toho je třeba napadené usnesení zrušit.

89. Pro případ zrušení rozsudku nebo usnesení napadeného kasačním opravným prostředkem se v článku 61 statutu Soudního dvora uvádí, že Soudní dvůr může buď vrátit věc zpět Tribunálu, nebo sám vydat rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

90. V projednávané věci Tribunál v napadeném usnesení neposuzoval otázku, zda společnost SolarWorld má aktivní legitimaci k podání žaloby na neplatnost článku 3 sporného nařízení, což v prvním stupni Rada zpochybňovala. Tato otázka nebyla zmíněna ani v písemných vyjádřeních účastnic řízení před Soudním dvorem. Totéž platí i o návrhových žádáních, jež se týkají opodstatněnosti kasačního opravného prostředku. V projednávané věci proto stav sporu nedovoluje, aby Soudní dvůr vydal sám konečné rozhodnutí.

91. V důsledku toho je třeba věc vrátit Tribunálu a konstatovat, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

VI. Závěry

92. Z výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr:

– zrušil usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 1. února 2016, SolarWorld a další v. Rada, T-141/14;

– vrátil věc T-141/14 Tribunálu Evropské unie, a

58 – Rozsudek ze dne 12. dubna 2013, Du Pont de Nemours (France) a další v. Komise, T-31/07, nezveřejněný, EU:T:2013:167, bod 99.

59 – Rozsudek ze dne 28. února 2017, Canadian Solar Emea a další v. Rada, T-162/14, nezveřejněný, EU:T:2017:124, bod 45.

– stanovil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.